A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2025. augusztus 1.*

„Előzetes döntéshozatal – Belső piaci pénzforgalmi szolgáltatások – 2007/64/EK irányelv – Az 56. cikk (1) bekezdésének b) pontja – A pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő azon kötelezettsége, hogy »indokolatlan késedelem nélkül« be kell jelentenie a pénzforgalmi szolgáltatónak a fizetési eszköze elvesztését, ellopását, illetve jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatát – 58. cikk – Nem engedélyezett fizetési műveletek bejelentése – Az ilyen művelet pénzforgalmi szolgáltató általi helyesbítése, amely e szolgáltatások igénybe vevőjének azon kötelezettségétől függ, hogy e műveletet »indokolatlan késedelem nélkül, de a terhelés napját követően 13 hónapnál nem később« bejelenti – 60. és 61. cikk – A pénzforgalmi szolgáltató, illetve a fizető fél felelőssége a nem engedélyezett fizetési műveletek vonatkozásában – Fizetési eszközök elvesztéséből, ellopásából, jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatából eredő nem engedélyezett fizetési műveletek egymást követő sorozata – Nem szándékos és nem súlyos gondatlanságból eredő késedelmes bejelentés – A visszatérítéshez való jog terjedelme”

A C-665/23. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) a Bírósághoz 2023. november 9-én érkezett, 2023. november 8-i határozatával terjesztett elő az

IL

és

a **Veracash SAS**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: I. Jarukaitis tanácselnök (előadó), N. Jääskinen, A. Arabadjiev, M. Condinanzi és R. Frendo bírák,

főtanácsnok: L. Medina,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: francia.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Veracash SAS képviseletében R. Froger avocat,

– a francia kormány képviseletében R. Bénard és T. Lechevallier, meghatalmazotti minőségben,

– a cseh kormány képviseletében J. Očková, M. Smolek és J. Vláčil, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében C. Auvret és G. Goddin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2025. január 9-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2007. L 319., 1. o.; helyesbítés: HL 2009. L 187., 5. o.) 56., 58., 60. és 61. cikkének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az IL természetes személy és a Veracash SAS között az IL engedélye nélkül történt pénzfelvételek visszatérítésének e pénzfelvételek állítólagos késedelmes bejelentése miatti megtagadása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2007/64 irányelv (31)–(35) preambulumbekezdése a következőképpen szólt:

„(31) A nem engedélyezett vagy nem megfelelően teljesített fizetési műveletek kockázatainak és következményeinek csökkentése érdekében a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének a lehető leghamarabb értesítenie kell a pénzforgalmi szolgáltatót az állítólagosan nem engedélyezett vagy nem megfelelően teljesített fizetési műveletek bármiféle vitatásáról, feltéve hogy a pénzforgalmi szolgáltató teljesítette az ezen irányelv szerinti tájékoztatási kötelezettségeit. Amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője betartja a bejelentési határidőt, akkor követelését a nemzeti jog szerinti elévülési időn belül érvényesíteni kell tudnia. Ez az irányelv a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő és a pénzforgalmi szolgáltató között felmerülő egyéb követeléseket nem érinti.

(32) A pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevőnek arra irányuló ösztönzése érdekében, hogy szolgáltatójának indokolatlan késedelem nélkül bejelentse a fizetőeszköz ellopását vagy elvesztését, és ily módon mérsékelje a nem engedélyezett fizetési műveletek kockázatát, a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője csak korlátozott összeghatárig visel felelősséget, kivéve ha csalárd módon vagy súlyos gondatlansággal járt el. Továbbá, amint a

pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője bejelentette a pénzforgalmi szolgáltatónak, hogy fizetési eszközével esetlegesen visszaéltek, a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője már nem viseli az adott eszköz nem engedélyezett használatából származó további károkat. […]

(33) A pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő esetleges gondatlanságának vizsgálata érdekében valamennyi körülményt figyelembe kell venni. Az állítólagos gondatlanság bizonyítékait és annak mértékét a nemzeti joggal összhangban kell értékelni. Semmisnek kell tekinteni a fizetési eszközök nyújtására és használatára vonatkozó azon szerződési feltételeket és kitételeket, amelyek eredményeként nőne a fogyasztóra háruló vagy csökkenne a kibocsátóra háruló bizonyítási teher.

(34) A tagállamok számára lehetővé kell tenni azonban, hogy a fentieknél kevésbé szigorú szabályokat is megállapíthassanak a fogyasztóvédelem meglévő szintjének fenntartása és az elektronikus fizetési eszközök biztonságos használatába vetett bizalom növelése érdekében. […] A tagállamok számára engedélyezni kell, hogy a fizető felet a felelősség alól részben vagy teljes mértékben mentesíthessék, kivéve ha a megbízó csalárd módon járt el.

(35) Rendelkezni kell a nem engedélyezett fizetési műveletek esetére a kárviselés megosztásáról. Eltérő rendelkezések vonatkozhatnak a pénzforgalmi szolgáltatások olyan igénybe vevőire, akik nem fogyasztók, mivel az ilyen felhasználók általában jobban fel tudják mérni a csalás kockázatát, és megfelelő ellenintézkedéseket tudnak hozni.”

4 Ezen irányelv 4. cikke a következő fogalommeghatározásokat tartalmazta:

„Ezen irányelv alkalmazásában a következő fogalommeghatározások érvényesek:

[…]

5. »fizetési művelet«: a fizető fél vagy a kedvezményezett által kezdeményezett pénzbefizetés, -átutalás vagy -felvétel, függetlenül a fizető fél és a kedvezményezett közötti alapkötelezettségektől;

[…]

7. »fizető fél«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely egy fizetési számla tulajdonosa, és aki vagy amely az adott fizetési számláról fizetési megbízást engedélyez, vagy – fizetési számla hiányában – az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizetési megbízást ad;

[…]

10. »pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizető félként, kedvezményezettként vagy mindkét szerepben pénzforgalmi szolgáltatást vesz igénybe;

[…]

16. »fizetési megbízás«: a fizető félnek vagy a kedvezményezettnek a saját pénzforgalmi szolgáltatója számára adott, fizetési művelet teljesítésére vonatkozó bármely utasítása;

[…]

23. »fizetési eszköz«: a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője és a pénzforgalmi szolgáltató közötti megállapodás tárgyát képező, a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője által fizetési megbízás kezdeményezésére használt, személyre szabott eszköz(ök) és/vagy eljárások;

[…]”

5 Az említett irányelvnek a „Pénzforgalmi szolgáltatás nyújtásával és igénybevételével összefüggő jogok és kötelezettségek” című IV. címe alatt öt fejezet szerepelt. E IV. cím „Közös rendelkezések” című 1. fejezete tartalmazott egy 51. cikket, amely pontosította az említett IV. cím hatályát. Ezen 51. cikk (1) bekezdése kimondta:

„Amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője nem fogyasztó, a felek megállapodhatnak úgy is, hogy […] az 59., 61., 62., 63., 66. és 75. cikk részben vagy egészben nem alkalmazandó. A felek az 58. cikkben megállapítottól eltérő időtartamban is megállapodhatnak.”

6 Ugyanezen IV. cím 2. fejezete a „Fizetési műveletek engedélyezése” címet viselte, és ugyanezen irányelv 54–63. cikkét tartalmazta. Ezen irányelvnek „A pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének kötelezettségei a fizetési eszközzel kapcsolatban” című 56. cikke az (1) bekezdésében kimondta:

„A pénzforgalmi szolgáltatásnak a fizetési eszköz használatára jogosult igénybe vevője az alábbi kötelezettségeknek kell, hogy eleget tegyen:

[…]

b) indokolatlan késedelem nélkül be kell jelentenie a pénzforgalmi szolgáltatónak – vagy az általa megjelölt jogalanynak –, amint a fizetési eszköz elvesztését, ellopását, illetve jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatát észleli.”

7 A 2007/64 irányelvnek „A pénzforgalmi szolgáltató kötelezettségei a fizetési eszközzel kapcsolatban” című 57. cikke értelmében:

„(1) A fizetési eszközt kibocsátó pénzforgalmi szolgáltatónak az alábbi kötelezettségeknek kell megfelelnie:

[…]

c) biztosítania kell, hogy folyamatosan rendelkezésre álljanak azok a megfelelő eszközök, melyek révén a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője meg tudja tenni az 56. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott bejelentést, […];

d) az 56. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti bejelentés megtételét követően meg kell akadályoznia a fizetési eszköz bárminemű használatát.

(2) A fizetési eszköznek a fizető fél számára történő megküldésével vagy a fizetési eszköz bármely személyes biztonsági elemének megküldésével kapcsolatos kockázat a pénzforgalmi szolgáltatót terheli.”

8 Ezen irányelvnek a „Nem engedélyezett vagy hibásan teljesített fizetési műveletek bejelentése” című 58. cikke előírta:

„A pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője számára a pénzforgalmi szolgáltató kizárólag akkor köteles helyesbítést biztosítani, ha indokolatlan késedelem nélkül, de a terhelés napját követően 13 hónapnál nem később bejelenti a pénzforgalmi szolgáltatójának az általa észlelt nem engedélyezett vagy hibásan teljesített és reklamációnak helyt adó fizetési műveletet, […] kivéve ha adott esetben a pénzforgalmi szolgáltató a fizetési művelettel kapcsolatban nem nyújtott tájékoztatást vagy azt nem tette elérhetővé a [pénzforgalmi szolgáltatásokra vonatkozó feltételek átláthatóságáról és tájékoztatási követelményekről szóló] III. címben meghatározottak szerint.”

9 Az említett irányelvnek „A hitelesítés bizonyítéka és a fizetési műveletek teljesítése” című 59. cikke kimondta:

„(1) A tagállamok előírják, hogy amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője tagadja, hogy egy, már teljesített fizetési műveletet engedélyezett volna, vagy állítása szerint a fizetési művelet teljesítése hibás volt, úgy pénzforgalmi szolgáltatójának kell bizonyítania azt, hogy a fizetési művelet hitelesített volt, megfelelően lett rögzítve és a nyilvántartásokba bejegyezve, valamint hogy műszaki hiba vagy egyéb üzemzavar a teljesítést nem befolyásolta.

(2) Amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője tagadja, hogy egy, már teljesített fizetési műveletet engedélyezett volna, a fizetési eszköznek a pénzforgalmi szolgáltatónál rögzített használata önmagában nem feltétlenül elégséges annak bizonyításához, hogy a fizető fél a fizetési műveletet engedélyezte, vagy csalárd módon járt el, vagy hogy az 56. cikkben meghatározott egy vagy több kötelezettségével kapcsolatban súlyos gondatlansággal járt el, vagy azokat szándékosan nem teljesítette.”

10 Ugyanezen irányelv 60. cikke, amelynek címe „A pénzforgalmi szolgáltató felelőssége nem engedélyezett fizetési műveletek vonatkozásában”, az (1) bekezdésében így rendelkezett:

„A tagállamok biztosítják, hogy nem engedélyezett fizetési művelet esetében – az 58. cikk sérelme nélkül – a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatója haladéktalanul megtéríti a fizető fél részére a nem engedélyezett fizetési művelet összegét, és – amennyiben releváns – helyreállítja a megterhelt fizetési számlát abba az állapotba, amelyben az lenne, ha a nem engedélyezett fizetési műveletre nem került volna sor.”

11 A 2007/64 irányelvnek „A fizető fél felelőssége nem engedélyezett fizetési műveletek vonatkozásában” című 61. cikke a következőképpen szólt:

„(1) „A 60. cikktől eltérve legfeljebb 150 EUR értékig a fizető fél viseli a nem engedélyezett fizetési műveletekkel összefüggő, az elveszített vagy ellopott fizetési eszköz használatából, illetve amennyiben a fizető fél nem tartotta biztonságban az eszköz személyes biztonsági elemeit, úgy a fizetési eszköz jogosulatlan használatából eredő károkat.

(2) A fizető fél viseli a nem engedélyezett műveletekkel összefüggő összes kárt, amennyiben azok nála azáltal keletkeztek, hogy csalárd módon járt el, vagy az 56. cikkben meghatározott egy vagy több kötelezettségével kapcsolatban súlyos gondatlansággal járt el, vagy azokat szándékosan nem teljesítette. Ilyen esetekben az e cikk (1) bekezdésében említett összeghatár nem érvényes.

(3) Azokban az esetekben, amikor a fizető fél nem csalárd módon járt el vagy nem szándékosan mulasztotta el az 56. cikk szerinti kötelezettségei teljesítését, a tagállamok csökkenthetik az e cikk

(1) és (2) bekezdésében említett felelősséget, figyelembe véve különösen a fizetési eszköz személyes biztonsági elemeinek jellegét, valamint azon körülményeket, amelyek mellett azt elvesztették, ellopták vagy jogosulatlanul használták.

(4) A fizető fél nem felel az elveszített, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából eredő semmiféle anyagi következményért azt követően, hogy megtette az 56. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott bejelentést, kivéve, ha csalárd módon járt el.

(5) Amennyiben a pénzforgalmi szolgáltató nem biztosítja folyamatosan az elveszett, ellopott vagy jogosulatlanul használt készpénz-helyettesítő fizetési eszközök bejelentésére szolgáló megfelelő eszközöket a 57. cikk (1) bekezdésének c) pontjában előírtaknak megfelelően, a fizető félnek nem kell viselnie az ilyen készpénz-helyettesítő fizetési eszközök használatából eredő anyagi következményeket, kivéve, ha csalárd módon járt el.”

12 Ezen irányelv 62. cikke szabályokat tartalmazott a „[v]isszatérítés a kedvezményezett által vagy rajta keresztül kezdeményezett fizetési műveletek esetén”, míg 63. cikke a „[v]isszatérítés igénylés[ére]” vonatkozott ilyen műveletek esetén.

13 A 2007/64 irányelvet 2018. január 13-i hatállyal hatályon kívül helyezte a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 2002/65/EK, a 2009/110/EK és a 2013/36/EU irányelv és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról, valamint a 2007/64/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. november 25-i (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 337., 35. o.), és annak helyébe lépett a 2015/2366 irányelv 114. cikkének megfelelően.

A francia jog

14 A code monétaire et financier-nek (monetáris és pénzügyi törvénykönyv) az ordonnance n° 2009–866, du 15 juillet 2009, relative aux conditions régissant la fourniture de services de paiement et portant création des établissements de paiement-ból (a pénzforgalmi szolgáltatások nyújtására vonatkozó feltételekről és a pénzforgalmi intézmények létrehozásáról szóló, 2009. július 15-i 2009–866. sz. rendelet; a JORF 2009. július 16-i 13. száma, és helyesbítés: a JORF 2009. július 25-i 18. száma) eredő szövegváltozatában (a továbbiakban: monetáris és pénzügyi törvénykönyv) szereplő L. 133-17. cikk a következőképpen rendelkezik:

„I - Amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője a fizetési eszköz elvesztését, illetve ezen eszköz vagy a hozzá kapcsolódó adatok ellopását, illetve jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatát észleli, ezt az eszköz letiltása céljából indokolatlan késedelem nélkül be kell jelentenie a pénzforgalmi szolgáltatónak vagy az általa megjelölt jogalanynak.

[…]”

15 E törvénykönyv L. 133-18. cikkének első bekezdése a következőket írja elő:

„Nem engedélyezett, a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője által az L. 133-24. cikkben előírt feltételek mellett jelzett fizetési művelet esetében a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatója haladéktalanul megtéríti a fizető fél részére a nem engedélyezett fizetési művelet összegét, és – amennyiben releváns – helyreállítja a megterhelt fizetési számlát abba az állapotba, amelyben akkor lenne, ha a nem engedélyezett fizetési műveletre nem került volna sor.”

16 Az említett törvénykönyv L. 133-19. cikke a következőképpen rendelkezik:

„I. – A fizetési eszköz elvesztésével vagy eltulajdonításával összefüggő, nem engedélyezett fizetési művelet esetében az L. 133-17. cikkben előírt bejelentésig a fizető fél viseli az ezen eszköz használatához kapcsolódó károkat 150 euró összeghatárig.

A fizető fél azonban nem felel olyan nem engedélyezett fizetési műveletért, amelyet a személyre szabott biztonsági elemek használata nélkül hajtanak végre.

II. – Nem terheli felelősség a fizető felet azért, ha a nem engedélyezett fizetési műveletre a fizető fél tudta nélkül, a fizetési eszköz vagy az ahhoz kapcsolódó adatok jogosulatlan használatával került sor.

Fizetési eszközzel való visszaélés esetén akkor sem terheli felelősség a fizető felet, ha a nem engedélyezett fizetési művelet időpontjában a birtokában volt az eszköz.

III. – Amennyiben a pénzforgalmi szolgáltató nem biztosítja a fizetési eszköz letiltását lehetővé tevő, az L. 133-17. cikkben előírt bejelentésre szolgáló megfelelő eszközöket, úgy a fizető fél nem visel felelősséget az anyagi következményekért, kivéve ha csalárd módon járt el.

IV. – A fizető fél viseli a nem engedélyezett műveletekkel összefüggő összes kárt, amennyiben azok nála azáltal keletkeztek, hogy csalárd módon járt el, vagy […] az L. 133-17. cikkben meghatározott kötelezettségeivel kapcsolatban súlyos gondatlansággal járt el, vagy azokat szándékosan nem teljesítette.”

17 Ugyanezen törvénykönyv L. 133-24. cikke értelmében:

„A pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője köteles jogvesztés terhe mellett indokolatlan késedelem nélkül, de a terhelés napját követően tizenhárom hónapnál nem később bejelenteni a pénzforgalmi szolgáltatójának a nem engedélyezett vagy hibásan teljesített fizetési műveletet, kivéve ha a pénzforgalmi szolgáltató e fizetési művelettel kapcsolatban nem nyújtott tájékoztatást vagy azt nem tette elérhetővé […]

Azon esetek kivételével, amikor a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője nem üzleti célból eljáró természetes személy, a felek határozhatnak úgy, hogy eltérnek e cikk rendelkezéseitől.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

18 IL arany alapon vezetett betétszámlával rendelkezik a Veracash-nél. 2017. március 24-én ez utóbbi új, készpénzfelvételre és fizetésre jogosító kártyát küldött IL címére. 2017. március 30. és május 17. között e számláról napi pénzfelvételek történtek (a továbbiakban: az alapügyben szóban forgó pénzfelvételek).

19 IL, azt állítva, hogy nem vette át ezt a fizetési kártyát, és nem is engedélyezte e pénzfelvételeket, a tribunal de grande instance d’Évryhez (évry-i általános hatáskörű elsőfokú bíróság, Franciaország) fordult, amely 2020. január 1-jétől a tribunal judiciaire d’Évry (évry-i elsőfokú bíróság, Franciaország), annak érdekében, hogy a Veracash-t kötelezzék az említett pénzfelvételeknek megfelelő összegek visszatérítésére, valamint kártérítés és kamatok megfizetésére.

20 Mivel keresetét első fokon részben elutasították, IL fellebbezést nyújtott be a cour d'appel de Paris-hoz (párizsi fellebbviteli bíróság, Franciaország), amely azt 2022. január 3-i ítéletével elutasította. E bíróság az elsőfokú bírósághoz hasonlóan úgy ítélte meg, hogy IL nem hivatkozhat a monetáris és pénzügyi törvénykönyv L. 133-18. cikkének rendelkezéseire, mivel nem „indokolatlan késedelem nélkül" és nem „haladéktalanul", hanem 2017. május 23-án, vagyis közel két hónappal az első vitatott pénzfelvételt követően jelezte a Veracash-nek az alapügyben szóban forgó pénzfelvételeket.

21 IL felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Cour de cassationhoz (semmítőszék, Franciaország), a kérdést előterjesztő bírósághoz. Fellebbezésének alátámasztására IL két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az egyik, az első részében a monetáris és pénzügyi törvénykönyv L. 133-24. cikkének megsértésén alapul. E rész keretében IL arra hivatkozik, hogy a cour d'appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) tévesen értelmezte az L. 133-24. cikket, amikor lényegében azt állapította meg, hogy az alapügyben szóban forgó pénzfelvételek Veracash-nek való bejelentése késedelmes volt, mivel arra közel két hónappal az első vitatott pénzfelvételt követően került sor, holott álláspontja szerint az L. 133-24. cikk értelmében a bankkártya birtokosának a vitatott terhelés időpontját követő tizenhárom hónap áll rendelkezésére ahhoz, hogy ilyen bejelentést tegyen.

22 A Veracash ezzel szemben azt állítja, hogy ugyanezen L. 133-24. cikk kettős határidőt ír elő, és hogy a tizenhárom hónapos határidő jogvesztő határidő. Ráadásul e rendelkezés rendszere azt követeli meg, hogy a szolgáltatás igénybe vevője, amint valamely rendellenességet észlel, haladéktalanul jelentse be azt a pénzforgalmi szolgáltatójának.

23 A kérdést előterjesztő bíróság jelzi, hogy az előtte folyamatban lévő jogvita eldöntése attól függ, hogy a pénzforgalmi szolgáltató megtagadhatja-e a nem engedélyezett művelet összegének visszatérítését, ha a fizető fél, miközben a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapos határidő lejárata előtt bejelentette e műveletet, ezt késedelmesen tette meg, de anélkül, hogy e késedelem szándékos vagy súlyos gondatlanság következménye lett volna.

24 Megállapítva, hogy a monetáris és pénzügyi törvénykönyv releváns rendelkezéseit az előtte folyamatban lévő jogvitára időbeli hatályánál fogva alkalmazandó 2007/64 irányelvnek megfelelően kell értelmezni, figyelemmel az annak alapjául szolgáló tényállás időpontjára, a kérdést előterjesztő bíróság azon a véleményen van, hogy ezen irányelv 58. cikkének szó szerinti értelmezése, amelyet véleménye szerint ezen irányelv (31) preambulumbekezdése is támogat, kétségtelenül annak megállapításához vezethet, hogy a pénzforgalmi szolgáltató jogosult megtagadni a nem engedélyezett fizetési művelet összegének visszatérítését kizárólag azzal az indokkal, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője azt késedelmesen jelentette be neki, még akkor is, ha arra a tizenhárom hónapos határidőn belül került sor. Az ilyen értelmezés azonban nehezen tűnik összeegyeztethetőnek az említett irányelv 61. cikkének (2) bekezdésével. Ugyanis, ha a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatója semmiképpen sem köteles visszatéríteni a fizető fél részére azon, nem engedélyezett fizetési művelet összegét, amelyet ez utóbbi késedelmesen jelentett be neki, jelentőségét veszítené az a körülmény, hogy e késedelem szándékos vagy súlyos gondatlanság következménye volt-e, jóllehet e rendelkezés ugyanezen irányelv 56. cikkével összefüggésben értelmezve azt írja elő, hogy e visszatérítési kötelezettség kizárólag e körülmények között kizárt.

25 A kérdést előterjesztő bíróság egyébiránt megjegyzi, hogy bár a Bíróság a 2021. szeptember 2-i CRCAM-ítéletben (C-337/20, EU:C:2021:671) értelmezte a 2007/64 irányelv 58. cikkét, nem határozott arról, hogy milyen következményekkel jár, ha a fizető fél nem teljesítette azon kötelezettségét, hogy indokolatlan késedelem nélkül tájékoztassa a pénzforgalmi szolgáltatóját arról, hogy nem engedélyezett fizetési műveletet észlelt.

26 E tekintetben kétségtelenül érdek fűződik ahhoz, hogy a fizető felet arra ösztönözzék, hogy gondossággal járjon el a pénzforgalmi szolgáltatójának tájékoztatása érdekében. Mindazonáltal a 2007/64 irányelv 61. cikkének (2) bekezdése a kérdést előterjesztő bíróság szerint kimondja, hogy az uniós jogalkotó nem kívánt minden késedelmet a körülményektől függetlenül szankcionálni oly módon, hogy teljesen megfossza a fizető felet a visszatérítéshez való jogától. E bíróság hajlik tehát arra, hogy ezt az irányelvet úgy értelmezze, hogy a fizető fél csalárd magatartása és a tizenhárom hónapos határidő lejártát követő bejelentés esetén kívül a fizető fél a nem engedélyezett műveletek által okozott károk megtérítéséhez való jogát csak akkor veszíti el, ha az indokolatlan késedelem nélküli bejelentés esetén ezek elkerülhetők lettek volna, feltéve hogy a bejelentés késedelme szándékos vagy súlyos gondatlanság következménye volt.

27 E körülmények között a Cour de cassation (semmítőszék) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [2007/64 irányelv] 56., 58., 60. és 61. cikkét, hogy a fizető fél nem jogosult a nem engedélyezett művelet összegének visszatérítésére, ha késedelmesen jelentette be a pénzforgalmi szolgáltatójának a nem engedélyezett fizetési műveletet, még akkor sem, ha ezt a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül tette meg?

2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén a fizető fél visszatérítéshez való jogától való megfosztása függ-e attól, hogy a bejelentés késedelme a fizető fél szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartásának következménye?

3) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén a fizető fél valamennyi nem engedélyezett művelet tekintetében elveszíti-e a megtérítéshez való jogát, vagy csak azon műveletek tekintetében, amelyeket el lehetett volna kerülni, ha a bejelentés nem lett volna késedelmes?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Előzetes észrevételek

28 Előzetesen meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó pénzfelvételekre olyan kártyával került sor, amelyről az alapeljárás felperese azt állítja, hogy azt nem vette át.

29 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a 2007/64 irányelv 4. cikkének 5. pontjában szereplő fogalommeghatározásnak megfelelően a pénzfelvétel az e rendelkezés értelmében vett „fizetési műveletnek” minősül. Ezenfelül e 4. cikk 23. pontja értelmében a „fizetési eszköz” fogalma magában foglalja a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője és a pénzforgalmi szolgáltató közötti megállapodás tárgyát képező, a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője által „fizetési megbízás” kezdeményezésére használt, személyre szabott eszköz(ök)et és/vagy eljárásokat, amely fizetési megbízás fogalma az említett 4. cikk 16. pontja szerint a fizető félnek vagy a kedvezményezettnek a saját pénzforgalmi szolgáltatója számára adott, „fizetési művelet” teljesítésére vonatkozó bármely utasítására vonatkozik.

30 Az alapügyben szóban forgó jogvita tehát egy fizetési eszköz használatával összefüggő, állítólagosan nem engedélyezett fizetési műveletek sorozatára vonatkozik. Mivel azonban az előzetes döntéshozatalra utaló határozat e tekintetben nem tartalmaz utalást, nem lehet meghatározni, hogy ezt a fizetési eszközt úgy kell-e tekinteni, hogy azt elvesztették, ellopták, jogosulatlanul vagy nem engedélyezett módon használták, így ahhoz, hogy a kérdést előterjesztő bíróság számára hasznos választ lehessen adni, e lehetőségek összességét figyelembe kell venni.

31 Másrészt a 2007/64 irányelv 57. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a fizetési eszköznek a fizető fél számára történő megküldésével vagy a fizetési eszköz bármely személyes biztonsági elemének megküldésével kapcsolatos kockázat a pénzforgalmi szolgáltatót terheli. Az alapeljárás alapjául szolgáló tényállásra tekintettel tehát a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak előzetes vizsgálata, hogy semmilyen ilyen jellegű kockázat nem merült-e fel akkor, amikor a szóban forgó pénzforgalmi szolgáltató megküldte az alapügyben szóban forgó pénzfelvételek alapjául szolgáló fizetési eszközt, amelynek következményeit e szolgáltatónak kellene viselnie.

Az első kérdésről

32 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy első kérdésével az előterjesztő bíróság a nem engedélyezett fizetési műveletek bejelentésére vonatkozó, a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevőt terhelő kötelezettség terjedelmének tisztázását kéri. Márpedig ezt a bejelentési kötelezettséget a 2007/64 irányelv 58. cikke kifejezetten előírja.

33 Következésképpen úgy kell értelmezni, hogy első kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2007/64 irányelv 58. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője elveszíti a művelet helyesbítéséhez való jogát, ha nem indokolatlan késedelem nélkül jelentette be a pénzforgalmi szolgáltatójának, hogy nem engedélyezett fizetési műveletet észlelt, annak ellenére, hogy ezt a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül bejelentette.

34 Az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem annak szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (lásd: 1983. november 17-i Merck ítélet, 292/82, EU:C:1983:335, 12. pont; 2025. március 6-i Cymdek ítélet, C-20/24, EU:C:2025:139, 38. pont).

35 Elsősorban, ami az értelmezni kért rendelkezés szövegét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a 2007/64 irányelv 58. cikke előírja, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője számára a pénzforgalmi szolgáltató kizárólag akkor köteles helyesbítést biztosítani, ha indokolatlan késedelem nélkül, de a terhelés napját követően tizenhárom hónapnál nem később bejelenti a pénzforgalmi szolgáltatójának az általa észlelt nem engedélyezett vagy hibásan teljesített és reklamációnak helyt adó fizetési műveletet, kivéve ha adott esetben a pénzforgalmi szolgáltató a fizetési művelettel kapcsolatban nem nyújtott tájékoztatást vagy azt nem tette elérhetővé az ezen irányelv III. címében meghatározottak szerint. E III. cím a pénzforgalmi szolgáltatásokra vonatkozó feltételek átláthatóságára és a tájékoztatási követelményekre vonatkozik.

36 Így az említett irányelv 58. cikkének értelmezését abból az előfeltevésből kiindulva kell lefolytatni, hogy a pénzforgalmi szolgáltató eleget tett az ugyanezen irányelv III. címe alapján rá háruló tájékoztatási kötelezettségeknek.

37 E tekintetben meg kell állapítani, hogy e rendelkezés szövege azt a kötelezettséget írja elő a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője számára, hogy „indokolatlan késedelem nélkül” jelentse be a pénzforgalmi szolgáltatójának, ha többek között nem engedélyezett fizetési műveletet észlelt, és „nem később” mint a terhelés napját követő tizenhárom hónap. Ennélfogva úgy tűnik, hogy az említett szöveg szerint a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének a nem engedélyezett fizetési művelet helyesbítéséhez való joga kettős időbeli feltétel előzetes teljesítésétől függ.

38 Kétségtelen, hogy a 2007/64 irányelv 58. cikkének nem minden nyelvi változata használja az „és” kötőszót. Mindazonáltal e nyelvi változatok összessége jelzi, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének azon kötelezettsége, hogy „indokolatlan késedelem nélkül” jelentse be a pénzforgalmi szolgáltatójánál, hogy nem engedélyezett fizetési műveletet észlelt, attól az időponttól kezdődik, amikor ezen igénybe vevő tudomást szerzett e műveletről. Ezzel szemben a tizenhárom hónapos határidő a terhelés időpontjától kezdődik. Ez arra utal, hogy két különböző időbeli feltételről van szó.

39 Ezenkívül, amint arra a főtanácsnok az indítványának 44., 47. és 48. pontjában lényegében szintén rámutatott, az „indokolatlan késedelem nélkül[i]” bejelentési kötelezettség szubjektív jellegű, mivel azt jelenti, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének a nem engedélyezett fizetési műveletről való tudomásszerzést követően – a helyzetének körülményeit figyelembe véve – a lehető leghamarabb kell eljárnia. Így ez a kötelezettség különbözik a „13 hónapnál nem később[i]” bejelentés kötelezettségétől, amely objektív jellegű, mivel az a reklamációnak helyt adó ügylet terhelésének napjától kezdődik.

40 A 2007/64 irányelv 58. cikkének szövege tehát kimondja, hogy valamely művelet helyesbítésének elérése érdekében a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője főszabály szerint köteles indokolatlan késedelem nélkül bejelenteni a pénzforgalmi szolgáltatójának, hogy nem engedélyezett fizetési műveletet észlelt, és ezt legkésőbb a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül be kell jelentenie.

41 Másodsorban, e szó szerinti értelmezést megerősíti az a szövegkörnyezet, amelybe ezen 58. cikk illeszkedik. E tekintetben egyrészt a 2007/64 irányelv (31) preambulumbekezdése utal arra, hogy a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevőnek „a lehető leghamarabb” értesítenie kell a pénzforgalmi szolgáltatót az állítólagosan nem engedélyezett fizetési műveletek bármiféle vitatásáról. E „lehető leghamarabb” bejelentési kötelezettség említése, amely különbözik a meghatározott határidőn belüli bejelentési kötelezettségtől, amelyet egyébként a 2007/64 irányelv preambulumbekezdései sem említenek, megerősíti, hogy az említett 58. cikkben előírt „indokolatlan késedelem nélkül[i]” bejelentési kötelezettség önálló jellegű. Így eltér a terhelés napját követően tizenhárom hónapnál nem későbbi határidőn belüli bejelentési kötelezettségtől.

42 Másrészt a 2007/64 irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint a pénzforgalmi szolgáltatás fizetési eszköz használatára jogosult igénybe vevőjének indokolatlan késedelem nélkül be kell jelentenie a pénzforgalmi szolgáltatónak – vagy az általa megjelölt jogalanynak –, amint a fizetési eszköz elvesztését, ellopását, illetve jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatát észleli.

43 Kétségtelen, hogy az a határidő, amelyen belül e tájékoztatási kötelezettséget teljesíteni kell, különbözik az ezen irányelv 58. cikkében előírt, a nem engedélyezett fizetési művelet „indokolatlan késedelem nélkül[i]” bejelentésére vonatkozó kötelezettségtől. E határidő ugyanis nem csupán a fizetési eszköz nem engedélyezett használatáról való tudomásszerzéstől kezdődik, hanem adott esetben ezen eszköz elvesztéséről, ellopásáról vagy jogosulatlan használatáról való

tudomásszerzéstől. Márpedig ezen eseményekről való tudomásszerzésre még azt megelőzően sor kerülhet, hogy az említett eszközt nem engedélyezett fizetési művelet végrehajtásához használják. Ezenkívül e két kötelezettség abban is különbözik, hogy nem a pénzforgalmi szolgáltatónak, hanem az általa kijelölt szervezetnek kell tájékoztatást kapnia a szóban forgó eszköz elvesztéséről, ellopásáról, jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatáról.

44 Mindazonáltal, amint azt az alapügy körülményei is mutatják, lehetséges, hogy az említett irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt tájékoztatási kötelezettség és az ezen irányelv 58. cikkében előírt bejelentési kötelezettség egyidejűleg keletkezik. Márpedig ilyen körülmények között következetlenség lenne úgy tekinteni, hogy önmagában a terhelés időpontjától számított tizenhárom hónapos határidő betartása elegendő annak megállapításához, hogy a szóban forgó fizetési műveletet a 2007/64 irányelv 58. cikkében foglalt követelményeknek megfelelően jelentették be, holott ezen irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontja főszabály szerint gyorsabb bejelentést ír elő.

45 Harmadsorban, az említett szó szerinti értelmezést megerősítik a 2007/64 irányelv által követett célok.

46 E tekintetben egyrészt ezen irányelv (31) preambulumbekezdése szerint, amely ezen irányelv 58. cikkének hatályát tisztázza, a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének azon kötelezettsége, hogy „a lehető leghamarabb” értesítse a pénzforgalmi szolgáltatót az állítólagosan nem engedélyezett fizetési műveletek bármiféle vitatásáról, a nem engedélyezett fizetési műveletek kockázatainak és következményeinek csökkentésére irányul.

47 E (31) preambulumbekezdésből tehát az következik, hogy az ezen 58. cikkben előírt „indokolatlan késedelem nélkül[i]” bejelentési kötelezettség megelőző célt követ. Márpedig, ha a terhelés időpontjától számított tizenhárom hónapos határidő puszta betartása mindenképpen elegendő lenne annak megállapításához, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője eleget tett az említett 58. cikk alapján őt terhelő bejelentési kötelezettségnek, ez sértené e megelőző célt.

48 Másrészt a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a tizenhárom hónapos határidő olyan maximális határidő, amelynek lejárta után a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének már nincs lehetősége arra, hogy az érintett műveletért a pénzforgalmi szolgáltató felelősségének megállapítását kérhesse, még a 2007/64 irányelv 58. cikkében és 60. cikkének (1) bekezdésében foglalttól eltérő felelősségi rendszer alapján sem. E határidő célja tehát mind a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevők, mind pedig az ilyen szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatók jogbiztonságának garantálása (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 2-i CRCAM-ítélet, C-337/20, EU:C:2021:671, 48–52. pont).

49 Márpedig az a tény, hogy e cél eltér az „indokolatlan késedelem nélkül[i]” bejelentési kötelezettség által követett céltól, megerősíti, hogy a 2007/64 irányelv 58. cikke két időbeli feltételt tartalmaz, amelyek főszabály szerint különböznek. Ezenkívül annak megállapítása, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője jogosult azon nem engedélyezett fizetési művelet helyesbítésére, amelyről tudomást szerzett, de amelyet késedelmesen jelentett be pénzforgalmi szolgáltatójának, sértené a jogbiztonságot, valamint a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője érdekeinek és a pénzforgalmi szolgáltatója érdekeinek az uniós jogalkotó által a 2007/64 irányelv elfogadásakor elvégzett mérlegelését.

50 Az említett irányelv 60. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok biztosítják, hogy nem engedélyezett fizetési művelet esetében – ezen 58. cikk sérelme nélkül – a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatója haladéktalanul megtéríti e fizető fél részére a nem engedélyezett fizetési művelet összegét, és – amennyiben releváns – helyreállítja a megterhelt fizetési számlát abba az állapotba, amelyben az lenne, ha a nem engedélyezett fizetési műveletre nem került volna sor. Ha az ügylet terhelésének időpontját követő tizenhárom hónapig el lehetne halasztani a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének az említett 58. cikk szerinti reklamációt, még akkor is, ha ezen igénybe vevő jóval korábban észlelte a szóban forgó műveletet, a jogbizonytalanság időszaka objektív igazolás nélkül meghosszabbodna az érintett pénzforgalmi szolgáltató kárára, megsértve ezzel e jogbiztonságot és e mérlegelést.

51 A fentiekből következik, hogy az ezen irányelv 58. cikkében előírt bejelentési kötelezettség csak azzal a kettős feltétellel tekinthető teljesítettnek, ha egyrészt a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője indokolatlan késedelem nélkül bejelenti pénzforgalmi szolgáltatójának az általa nem engedélyezett fizetési műveletet, másrészt pedig e bejelentésre legkésőbb a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül sor kerül.

52 Mindemellett emlékeztetni kell arra is, hogy a 2007/64 irányelv IV. címének 2. fejezetében létrehozott felelősségi rendszer keretében a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője által valamennyi nem engedélyezett művelet bejelentésére vonatkozó kötelezettség a feltétele annak, hogy az említett rendszer ezen igénybe vevő javára alkalmazható legyen (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 2-i CRCAM-ítélet, C-337/20, EU:C:2021:671, 38–39. pont).

53 Így, amint azt ezen irányelv (31) preambulumbekezdése többek között az „állítólagosan” nem engedélyezett fizetési műveletek bejelentésére való hivatkozással jelzi, e bejelentési kötelezettség olyan előfeltétel, amely arra irányul, hogy a pénzforgalmi szolgáltatót tájékoztassák arról, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője olyan műveletet észlelt, amelyet nem engedélyezettnek tart, és a kért helyesbítés tényleges elérését az említett irányelv más rendelkezései szabályozzák.

54 Közelebbről, e helyesbítés tényleges elérése egyrészt ahhoz a feltételhez van kötve, hogy e hiányzó engedély bizonyítást nyerjen, mivel a 2007/64 irányelv 59. cikke e tekintetben tartalmaz bizonyos, a hitelesítés és a fizetési műveletek teljesítésének igazolására vonatkozó pontosításokat. Másrészt a pénzforgalmi szolgáltató, illetve a fizető fél nem engedélyezett fizetési műveletek esetén fennálló felelősségének megosztására vonatkozó szabályok vonatkoznak rá, amelyeket többek között ezen irányelv 60. és 61. cikke ír elő, amelyek – amint azt az említett irányelv (35) preambulumbekezdése jelzi – a nem engedélyezett fizetési műveletek esetén a kármegosztás szabályozására irányulnak. E tekintetben pontosítani kell továbbá, hogy amint az ezen irányelv 4. cikkének 7. és 10. pontjából kitűnik, a „fizető fél” fogalma magában foglalja a „pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének” fogalmát, és az magában foglalja többek között azt a természetes személyt, aki fizetési megbízást engedélyez vagy fizetési megbízást ad. Ezenkívül ugyanezen irányelv 62. és 63. cikke a kedvezményezett által vagy rajta keresztül kezdeményezett fizetési műveletek visszatérítésére, illetve az ilyen visszatérítés igénylésére vonatkozik.

55 Egyébiránt a 2007/64 irányelv 51. cikkének (1) bekezdése szerint, ha a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője nem fogyasztó, a felek egyrészt megállapodhatnak úgy, hogy többek között az 59., 61., 62. és 63. cikk részben vagy egészben nem alkalmazandó, másrészt pedig megállapodhatnak az ezen irányelv 58. cikkében megállapítottól eltérő időtartamban is.

56 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2007/64 irányelv 58. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője főszabály szerint elveszíti a művelet helyesbítéséhez való jogát, ha nem indokolatlan késedelem nélkül jelentette be a pénzforgalmi szolgáltatójának, hogy nem engedélyezett fizetési műveletet észlelt, annak ellenére, hogy ezt a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül bejelentette.

A második kérdésről

57 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ennek érdekében a Bíróságnak adott esetben át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. A Bíróság feladata ugyanis az uniós jog minden olyan rendelkezésének értelmezése, amelyre a nemzeti bíróságoknak az eléjük terjesztett jogviták eldöntése érdekében szükségük van, még akkor is, ha e bíróságok az általuk feltett kérdésekben nem jelölik meg kifejezetten ezeket a rendelkezéseket (lásd: 1993. március 18-i Viessmann ítélet, C-280/91, EU:C:1993:103, 17. pont; 2000. november 28-i Roquette Frères ítélet, C-88/99, EU:C:2000:652, 18. pont; 2025. május 8-i HUK-COBURG Haftpflicht-Unterstützungs-Kasse ítélet, C-697/23, EU:C:2025:338, 22. pont).

58 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy második kérdésével az előterjesztő bíróság azon esetleges körülmények tisztázását kéri, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy a nem engedélyezett fizetési művelet késedelmes bejelentése ténylegesen megfoszthatja a fizető felet e nem engedélyezett fizetési művelet visszatérítéséhez való jogától, amennyiben e művelet valamely fizetési eszköz elvesztéséből, ellopásából, jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatából ered.

59 Márpedig e tekintetben nemcsak a 2007/64 irányelv 58. cikkének rendelkezései relevánsak, amelyek többek között a nem engedélyezett fizetési műveletek bejelentésére vonatkoznak, hanem ezen irányelv 60. cikke (1) bekezdésének és 61. cikke (2) bekezdésének rendelkezései is, amelyek a pénzforgalmi szolgáltató és a fizető fél nem engedélyezett fizetési művelet esetén fennálló felelősségére vonatkoznak, valamint az említett irányelv 56. cikkének rendelkezései, amelyre e 61. cikk (2) bekezdése utal, és konkrétabban ezen 56. cikk (1) bekezdése b) pontjának rendelkezései is, amelyek pontosan a jelen ítélet előző pontjának végén megjelölt ténybeli körülményekre vonatkoznak.

60 E körülmények között és az első kérdésre adott válaszra tekintettel úgy kell érteni, hogy második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2007/64 irányelv 58. cikkét, 60. cikkének (1) bekezdését és 61. cikkének (2) bekezdését az ezen irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben olyan, nem engedélyezett fizetési műveletről van szó, amely elveszített, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából vagy ilyen eszköz bármely nem engedélyezett használatából ered, és a fizető fél ezt a műveletet a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül bejelentette a pénzforgalmi szolgáltatójának, e fizető fél csak akkor veszíti el az említett művelet tényleges helyesbítéséhez való jogát, ha azt szándékosan vagy súlyos gondatlanságból jelentette be késedelmesen a pénzforgalmi szolgáltatójának.

61 E tekintetben elsősorban, e rendelkezések szövegét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 2007/64 irányelv 60. cikkének (1) bekezdésében az 58. cikkre való hivatkozásból, valamint ezen irányelv (31) preambulumbekezdéséből az következik, hogy az említett irányelv IV. címének 2. fejezetében létrehozott, nem engedélyezett fizetési műveletekre vonatkozó felelősségi rendszer alkalmazásának feltétele, hogy a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő ezen 58. cikkel összhangban jelentsen be a pénzforgalmi szolgáltatónak minden nem engedélyezett műveletet (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 2-i CRCAM-ítélet, C-337/20, EU:C:2021:671, 34., 35., 38. és 39. pont), amely cikk – amint az az első kérdésre adott válaszból következik – kettős időbeli feltételt tartalmaz.

62 A nem engedélyezett fizetési műveletekért való felelősség e rendszere keretében a 2007/64 irányelv 59. cikke a bizonyítási teherre vonatkozóan a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője számára kedvező mechanizmust vezet be. Lényegében a bizonyítási teher a pénzforgalmi szolgáltatóra hárul, amelynek bizonyítania kell, hogy a fizetési művelet hitelesített volt, megfelelően lett rögzítve és a nyilvántartásokba bejegyezve. A gyakorlatban az ezen 59. cikkben meghatározott bizonyítási rendszer – amennyiben az ezen irányelv 58. cikkben előírt bejelentésre az ott előírt határidőn belül került sor – azt eredményezi, hogy a pénzforgalmi szolgáltatót ugyanezen irányelv 60. cikke (1) bekezdésének megfelelően azonnali megtérítési kötelezettség terheli (2021. szeptember 2-i CRCAM-ítélet, C-337/20, EU:C:2021:671, 40. pont).

63 E kötelezettség tekintetében azonban, amely az érintett művelet összegének azonnali visszatérítésére vonatkozik, bizonyos korlátok érvényesülnek, amelyeket a 2007/64 irányelv 61. cikke határoz meg. Különösen e 61. cikk (2) bekezdésének első mondata rendelkezik arról, hogy a fizető fél viseli a nem engedélyezett műveletekkel összefüggő összes kárt, amennyiben azok nála azáltal keletkeztek, hogy csalárd módon járt el, vagy ezen irányelv 56. cikkében meghatározott egy vagy több kötelezettségével kapcsolatban súlyos gondatlansággal járt el, vagy azokat szándékosan nem teljesítette.

64 Amint az a jelen ítélet 42. pontjában már megállapításra került, az ezen 56. cikk értelmében a fizető felet terhelő kötelezettségek között szerepel az említett cikk (1) bekezdésének b) pontjában e fizető fél azon kötelezettsége, hogy indokolatlan késedelem nélkül be kell jelentenie a pénzforgalmi szolgáltatójának vagy az általa megjelölt jogalanynak, amint a fizetési eszköze elvesztését, ellopását, illetve jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatát észleli.

65 Következésképpen a 2007/64 irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjával és 60. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 61. cikke (2) bekezdése első mondatának szövegéből az következik, hogy a fizető fél csak akkor köteles viselni a fizetési eszközének használatából eredő nem engedélyezett fizetési műveletek által okozott károkat, ha csalárd módon jár el, vagy szándékosan vagy súlyos gondatlanságból jelenti be késedelmesen a pénzforgalmi szolgáltatójának vagy az általa megjelölt jogalanynak ezen eszköz elvesztését, ellopását, jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatát. Következésképpen a pénzforgalmi szolgáltató csak ilyen esetekben mentesül a nem engedélyezett fizetési műveletek összegének visszatérítésére vonatkozó kötelezettsége alól.

66 Másodsorban, ezt az értelmezést megerősíti az a szövegkörnyezet, amelybe a 2007/64 irányelv 56. cikke (1) bekezdése b) pontjának, 58. cikkének, 60. cikke (1) bekezdésének és 61. cikke (2) bekezdésének rendelkezései illeszkednek.

67 Egyrészt ugyanis, amint az a jelen ítélet 44. pontjában már megállapításra került, előfordulhat, hogy a 2007/64 irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt tájékoztatási kötelezettség és az ezen irányelv 58. cikkében előírt bejelentési kötelezettség egyidejűleg keletkezik. Következésképpen, amint arra a főtanácsnok az indítványának 62. pontjában szintén rámutatott, ezen irányelv koherens értelmezésének biztosítása érdekében az ezen 58. cikkben előírt bejelentési kötelezettség tiszteletben tartását az ezen 56. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett körülmények között, és a fizető fél csalárd magatartásának esetét kivéve, az említett irányelv 61. cikkének (2) bekezdésében foglalt kritériumok alapján kell értékelni.

68 Másrészt a 2007/64 irányelv 57. cikke (1) bekezdése d) pontjának megfelelően a fizetési eszközt kibocsátó pénzforgalmi szolgáltató az ezen irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti bejelentést követően köteles megakadályozni ezen eszköz bárminemű használatát. Ezenkívül ezen irányelv 61. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy a fizető fél nem felel az elveszített, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából eredő semmiféle anyagi következményért azt követően, hogy megtette az 56. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott bejelentést, kivéve, ha csalárd módon járt el. A fizető félnek tehát semmi esetre sem fűződik érdeke ahhoz, hogy késleltesse az ez utóbbi rendelkezés alapján rá háruló bejelentést, sem pedig adott esetben azt a bejelentést, amelyet az említett irányelv 58. cikke alapján kell megtennie, ha e két kötelezettség egyidejűleg keletkezik.

69 Harmadsorban, teleológiai szempontból meg kell állapítani egyrészt, hogy a jelen ítélet 65. pontjában említett értelmezés alkalmas arra, hogy megőrizze a 2007/64 irányelv 61. cikke (2) bekezdése első mondatának hatékony érvényesülését. E célból el kell kerülni, hogy a pénzforgalmi szolgáltató a fizető féllel szemben a nem engedélyezett fizetési művelet észlelése bejelentésének egyszerű késedelmére hivatkozhasson annak érdekében, hogy kivonja magát az ezen irányelv 60. cikkének (1) bekezdése szerinti visszatérítési kötelezettsége alól, amennyiben e művelet a fizetési eszköz elvesztéséből, ellopásából, jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatából ered, és a fizető fél csak e művelet észlelésekor szerzett tudomást ezen elvesztésről, ellopásról, jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatról. Ha ugyanis a pénzforgalmi szolgáltató ilyen lehetőséggel rendelkezne, ellehetetlenülne ezen első mondat hatékony érvényesülése, mivel a fizető fél elveszítené a visszatérítéshez való jogát annak ellenére, hogy az őt ért károk nem abból erednek, hogy szándékosan vagy súlyos gondatlanságból elmulasztotta tájékoztatni a pénzforgalmi szolgáltatóját vagy az általa megjelölt jogalanyt a 2007/64 irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján.

70 Másrészt ezt az értelmezést megerősíti a 2007/64 irányelv által követett, annak (32) preambulumbekezdésében kifejtett célkitűzés, amely szerint annak érdekében, hogy a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevőt arra ösztönözzék, hogy indokolatlan késedelem nélkül jelentse be a szolgáltatójának a fizetési eszköz ellopását vagy elvesztését, és ezáltal csökkentse a nem engedélyezett fizetési műveletek kockázatát, a szolgáltatás igénybe vevőjét csak korlátozott mértékben lehet felelősségre vonni, kivéve ha csalárd módon vagy súlyosan gondatlanul járt el. E preambulumbekezdés ugyanis az uniós jogalkotó azon szándékát tükrözi, hogy a fizetési eszköz ellopása vagy elvesztése esetén a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének nagyobb fokú védelmét mozdítsa elő. Így az említett értelmezés nem sérti a fizető fél érdekei és a pénzforgalmi szolgáltatójának érdekei közötti egyensúlyt, ahogyan ezen érdekeket e jogalkotó mérlegelte.

71 Következésképpen a 2007/64 irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett 58. cikkéből, 60. cikkének (1) bekezdéséből és 61. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy amennyiben olyan nem engedélyezett fizetési műveletről van szó, amely egyrészt elveszett, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából vagy ilyen eszköz

bármely nem engedélyezett használatából ered, másrészt pedig a fizető fél a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül bejelentést tett a pénzforgalmi szolgáltatójának, e fizető fél főszabály szerint – kivéve, ha csalárd módon járt el – csak akkor veszíti el az e művelet visszatérítéséhez való jogát, ha a nem engedélyezett fizetési műveletet szándékosan vagy súlyos gondatlanságból jelentette be késedelmesen a pénzforgalmi szolgáltatójának.

72 A kérdést előterjesztő bíróság feladata – amely bíróság kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a tények értékelésére – annak megítélése, hogy ez a helyzet áll-e fenn az alapügyben szóban forgó minden egyes pénzfelvétel esetében, mivel ezen 58. cikk kifejezetten az egyedi fizetési műveletek bejelentésére vonatkozik.

73 Ez utóbbi tekintetben, figyelembe véve a kérdést előterjesztő bíróság által kifejtett, a jelen ítélet 22–26. pontjában összefoglalt tényezőket, hozzá kell tenni egyrészt, hogy a 2007/64 irányelv 59. cikkének (2) bekezdése szerint, ha a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője tagadja, hogy egy már teljesített fizetési műveletet engedélyezett volna, a fizetési eszköznek a pénzforgalmi szolgáltató által rögzített használata önmagában nem feltétlenül elegendő annak bizonyításához, hogy a fizetési műveletet a fizető fél engedélyezte, vagy hogy csalárd módon járt el, vagy hogy szándékosan vagy súlyos gondatlanságból nem tett eleget az ezen irányelv 56. cikkéből eredő egy vagy több kötelezettségének. Másrészt ezen irányelv (33) preambulumbekezdése többek között kifejti, hogy a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő esetleges gondatlanságának vizsgálata érdekében valamennyi körülményt figyelembe kell venni, és hogy az állítólagos gondatlanság bizonyítékait és annak mértékét a nemzeti joggal összhangban kell értékelni.

74 Ugyanakkor a 2007/64 irányelv 61. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltételek között szerepel a fizető fél „súlyos gondatlanság[a]”, vagyis – amint arra a főtanácsnok az indítványának 65. pontjában szintén rámutatott – a gondossági kötelezettség súlyos megsértése. Ezenkívül, amint az a jelen ítélet 39. pontjában megállapításra került, figyelembe kell venni a fizető fél helyzetének körülményeit. Így, hacsak ez utóbbi nem csalárd módon járt el, és a 2007/64 irányelv 51. cikke (1) bekezdésének esetleges alkalmazására is figyelemmel, nem róható fel neki, hogy nem jelentette be „haladéktalanul” a pénzforgalmi szolgáltatójának, hogy olyan nem engedélyezett fizetési műveletet észlelt, amely elveszett, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából vagy ilyen eszköz bármely nem engedélyezett használatából ered.

75 Egyébiránt a 2007/64 irányelv 61. cikke pontosítja azon károk mértékét, amelyeket adott esetben a fizető félnek kell ténylegesen viselnie, különösen a jelen ítélet 71. pontjában említett körülmények között.

76 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2007/64 irányelv 58. cikkét, 60. cikkének (1) bekezdését és 61. cikkének (2) bekezdését az ezen irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy amennyiben olyan nem engedélyezett fizetési műveletről van szó, amely elveszett, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából vagy ilyen eszköz bármely nem engedélyezett használatából ered, és a fizető fél ezt a műveletet a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül bejelentette a pénzforgalmi szolgáltatójának, e fizető fél főszabály szerint – kivéve, ha csalárd módon járt el – csak akkor veszíti el az említett művelet tényleges helyesbítéséhez való jogát, ha azt szándékosan vagy a gondossági kötelezettség súlyos megsértésében megnyilvánuló súlyos gondatlanságból jelentette be késedelmesen a pénzforgalmi szolgáltatójának.

A harmadik kérdésről

77 Az előterjesztő bíróság a harmadik kérdését arra az esetre teszi fel, ha az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a fizető fél elveszíti a fizetési művelet helyesbítéséhez való jogát, ha késedelmesen jelentette be a pénzforgalmi szolgáltatójának, hogy nem engedélyezett fizetési műveletet észlelt, még akkor is, ha ezt a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül bejelentette.

78 Noha az ezen első kérdésre adott válasz lényegében igenlő, e válasz – amint az a jelen ítélet 52–55. pontjából következik – mégis különböző tényezőktől függ, többek között – amint az a második kérdés elemzéséből kitűnik – azon ténytől, hogy – hacsak a fizető fél csalárd módon nem járt el – amennyiben a nem engedélyezett fizetési művelet a fizetési eszköz elvesztéséből, ellopásából, jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatából ered, az a fizető fél, aki a nem engedélyezett fizetési művelet terhelését követő tizenhárom hónapon belül tájékoztatta a pénzforgalmi szolgáltatóját e műveletről, csak akkor tekinthető úgy, hogy késedelmesen jelentette be a pénzforgalmi szolgáltatójának, hogy e műveletet észlelte, ha a késedelme szándékos vagy súlyos gondatlanság következménye.

79 Egyébiránt a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy többek között a jelen ítélet 73. és 74. pontjában kifejtett pontosításokra tekintettel értékelje és minősítse az előtte szóban forgó tényállást.

80 E harmadik kérdést tehát az első és a második kérdésre adott válasz figyelembevétele érdekében át kell fogalmazni.

81 Így meg kell állapítani, hogy harmadik kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2007/64 irányelv 58. cikkét, 60. cikkének (1) bekezdését és 61. cikkének (2) bekezdését az ezen irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy amennyiben egyrészt olyan egymást követő, nem engedélyezett fizetési műveletekről van szó, amelyek elveszett, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából vagy ilyen eszköz bármely nem engedélyezett használatából erednek, másrészt a fizető fél az e műveletek terhelésének időpontját követő tizenhárom hónapos határidőt betartva, szándékosan vagy súlyos gondatlanságból részben késedelmesen jelentette be azokat a pénzforgalmi szolgáltatójának, a fizető fél elveszíti az e műveletek által okozott valamennyi kár megtérítéséhez való jogát.

82 E tekintetben e rendelkezések szövegét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a 2007/64 irányelv 60. cikkének (1) bekezdése szerint a nem engedélyezett fizetési műveletek miatt elszenvedett károkért főszabály szerint a pénzforgalmi szolgáltató viseli a felelősséget. Ugyanakkor ezen irányelv 61. cikkének (2) bekezdése szerint, amelynek szövegét a jelen ítélet 63. pontja már felidézte, a fizető fél viseli a nem engedélyezett műveletekkel összefüggő „összes” kárt, amennyiben azok nála többek között azáltal keletkeztek, hogy szándékosan vagy súlyos gondatlanságból nem tett eleget az ezen irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pont szerinti bejelentési kötelezettségének, és ebben az esetben az e cikk (1) bekezdésében említett 150 euró maximális összeg nem alkalmazandó.

83 E 61. cikk (2) bekezdésének szövege tehát okozati összefüggést állapít meg egyrészt a fizető fél magatartása, másrészt pedig azon elszenvedett károk között, amelyek korrekcióját nem tudja elérni.

84 Ezenkívül az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésre adott válaszból kitűnik, hogy azt a kérdést, hogy a 2007/64 irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett 61. cikkének (2) bekezdésében említett körülmények között a 2007/64 irányelv 58. cikke szerinti bejelentést ténylegesen késedelmesnek kell-e tekinteni, minden egyes művelet tekintetében külön-külön kell értékelni.

85 Ebből következik, hogy még az időben ismétlődően végrehajtott, nem engedélyezett fizetési műveletek esetében is, amelyek mindegyike a szóban forgó fizetési eszköz ugyanazon elvesztéséből, ellopásából vagy jogosulatlan használatából ered, a fizető fél csak azon műveletek helyesbítéséhez való jogát veszíti el, amelyeket szándékosan vagy súlyos gondatlanságból jelentett be késedelmesen a pénzforgalmi szolgáltatójának.

86 E szó szerinti értelmezést nemcsak az a tény támasztja alá, hogy a 2007/64 irányelv 61. cikkének (2) bekezdése az ezen irányelv 60. cikkének (1) bekezdésében rögzített elvtől való eltérést engedő rendelkezés, és ezért azt szigorúan kell értelmezni, hanem az a szövegkörnyezet is, amelybe a jelen ítélet 81. pontjában említett rendelkezések illeszkednek.

87 E 61. cikk (4) bekezdésének megfelelően ugyanis a fizető fél nem viseli az elveszített, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából eredő, az ezen irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt bejelentést követően bekövetkező anyagi következményt, kivéve ha csalárd módon járt el. Ezenfelül az említett 61. cikk (5) bekezdésének megfelelően, amennyiben a pénzforgalmi szolgáltató nem teljesíti az ezen irányelv 57. cikke (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kötelezettségét, miszerint folyamatosan biztosítania kell az elveszett, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz bejelentésére szolgáló megfelelő eszközöket, úgy a fizető fél nem visel felelősséget az ilyen fizetési eszköz használatából eredő anyagi következményekért, kivéve ha csalárd módon járt el. Mindkét rendelkezés megerősíti, hogy a fizető fél nem vonható felelősségre azon károkért, amelyeket nem tudott volna elkerülni.

88 Az említett szó szerinti értelmezést a 2007/64 irányelv által követett célok is megerősítik. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fizető fél magatartása és az őt ért azon károk közötti okozati összefüggés követelménye, amelyek megtérítését nem kérheti a pénzforgalmi szolgáltatójától, megfelel a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevők érdekei, illetve a pénzforgalmi szolgáltatók érdekei uniós jogalkotó által ezen irányelvben elvégzett mérlegelésének. E követelmény ugyanis azáltal, hogy a felelősséget a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjére helyezi, arra ösztönzi ez utóbbit, hogy az említett irányelv (31) és (32) preambulumbekezdésének megfelelően ne késleltesse indokolatlanul az általa észlelt, nem engedélyezett fizetési műveleteknek a pénzforgalmi szolgáltatója felé történő bejelentését. Hasonlóképpen, ez arra ösztönzi a pénzforgalmi szolgáltatót, hogy teljesítse az őt terhelő kötelezettségeket annak érdekében, hogy ezen igénybe vevő észlelni tudja az ilyen műveleteket.

89 Az említett követelmény ezenkívül lehetővé teszi mind a 2007/64 irányelv 51. cikke (1) bekezdése, mind pedig 61. cikke (3) bekezdése hatékony érvényesülésének biztosítását. Egyrészt ugyanis lehetővé teszi a felek számára, hogy amennyiben a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője nem fogyasztó, többek között úgy állapodjanak meg, hogy ezen irányelv 61. cikke nem alkalmazandó, vagy hogy az ezen irányelv 58. cikkében megállapítottól eltérő időtartam irányadó, és így eltérő felelősségmegosztást írjanak elő, amely adott esetben kevésbé biztosít védelmet a pénzforgalmi szolgáltatások azon igénybe vevői számára, akik nem minősülnek fogyasztónak. Másrészt fenntartja az említett irányelv 61. cikkének (3) bekezdésében a tagállamok számára biztosított azon döntési lehetőséget, hogy korlátozzák a fizető fél e 61. cikk (1) és (2) bekezdésében említett felelősségét, amikor a fizető fél nem csalárd módon járt el vagy nem szándékosan mulasztotta el

az ugyanezen irányelv 56. cikk szerinti kötelezettségei teljesítését, különösen, amint azt az irányelv (34) preambulumbekezdése kimondja, a fogyasztóvédelem meglévő szintjének fenntartása és az elektronikus fizetési eszközök biztonságos használatába vetett bizalom növelése érdekében.

90 A fenti megfontolások összességére tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2007/64 irányelv 58. cikkét, 60. cikkének (1) bekezdését és 61. cikkének (2) bekezdését az ezen irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy amennyiben egyrészt olyan egymást követő, nem engedélyezett fizetési műveletekről van szó, amelyek elveszett, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából vagy ilyen eszköz bármely nem engedélyezett használatából erednek, másrészt a fizető fél az e műveletek terhelésének időpontját követő tizenhárom hónapos határidőt betartva, szándékosan vagy súlyos gondatlanságból részben késedelmesen jelentette be azokat a pénzforgalmi szolgáltatójának, e fizető fél főszabály szerint csak azon károk vonatkozásában veszíti el a visszatérítéshez való jogát, amelyeket szándékosan vagy súlyos gondatlanságból jelentett be késedelmesen a pénzforgalmi szolgáltatójának.

A költségekről

91 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 58. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője főszabály szerint elveszíti a művelet helyesbítéséhez való jogát, ha nem indokolatlan késedelem nélkül jelentette be a pénzforgalmi szolgáltatójának, hogy nem engedélyezett fizetési műveletet észlelt, annak ellenére, hogy ezt a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül bejelentette.

2) A 2007/64 irányelv 58. cikkét, 60. cikkének (1) bekezdését és 61. cikkének (2) bekezdését az ezen irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben

a következőképpen kell értelmezni:

amennyiben olyan nem engedélyezett fizetési műveletről van szó, amely elveszett, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából vagy ilyen eszköz bármely nem engedélyezett használatából ered, és a fizető fél ezt a műveletet a terhelés időpontját követő tizenhárom hónapon belül bejelentette a pénzforgalmi szolgáltatójának, e fizető fél főszabály szerint – kivéve, ha csalárd módon járt el – csak akkor veszíti el az említett művelet tényleges helyesbítéséhez való jogát, ha azt szándékosan vagy a gondossági kötelezettség súlyos megsértésében megnyilvánuló súlyos gondatlanságból jelentette be késedelmesen a pénzforgalmi szolgáltatójának.

3) A 2007/64 irányelv 58. cikkét, 60. cikkének (1) bekezdését és 61. cikkének (2) bekezdését az ezen irányelv 56. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben

a következőképpen kell értelmezni:

amennyiben egyrészt olyan egymást követő, nem engedélyezett fizetési műveletekről van szó, amelyek elveszett, ellopott vagy jogosulatlanul használt fizetési eszköz használatából vagy ilyen eszköz bármely nem engedélyezett használatából erednek, másrészt a fizető fél az e műveletek terhelésének időpontját követő tizenhárom hónapos határidőt betartva, szándékosan vagy súlyos gondatlanságból részben késedelmesen jelentette be azokat a pénzforgalmi szolgáltatójának, e fizető fél főszabály szerint csak azon károk vonatkozásában veszíti el a visszatérítéshez való jogát, amelyeket szándékosan vagy súlyos gondatlanságból jelentett be késedelmesen a pénzforgalmi szolgáltatójának.

Aláírások